

Het nachtegaaltje

Gedichtjes

S.J. van den Bergh, J.J.L. ten Kate en Jacob van Lennep

bron

S.J. van den Bergh, J.J.L. ten Kate en Jacob van Lennep, *Het nachtegaaltje. Gedichtjes*. [Gebrs. Willems, Amsterdam 1851].

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/berg047nach01_01/colofon.htm

© 2003 dbnl

t.o. 5

Het nachtegaaltje.*Een woord vooraf aan de kleine Lezers.*

In zijn groene looverzaaltje,
Waar het warme zonnestraaltje
 Vriendelijkjes binnenschiet,
Zingt het vrolijk nachtegaaltje
 Onvermoeid zijn lentelied.

Wat al deuntjes kwinkeleert hij,
Wat al trillertjes schakeert hij,
 Zoet en zangrig voor 't gehoor!
En geen ander loon begeert hij
 Dan een toegenegen oor.

'k Weet een boekje met gedichtjes,
Vol van prentjes en gezichtjes,
En van buiten marokijn:
Laat dat boekje, zoete wichtjes,
U een nachtegaaltje zijn!

Neemt de proef eens, lievelingen!
Kijkt het in, en 't zal u zingen,
Mooije liedjes bij de vleet,
Snaaksche stukjes, wondre dingen,
Die ge zeker nooit vergeet!

Mogt ge dat de waarheid vinden,
Lieve kindren, welbeminden!
Grooter vreugde hadt ge niet,
Dan het drietal kindervrinden,
Dat u 't nachtegaaltje biedt!

T. K.

De tuiniertjes.

Braaf, kindren! braaf, dat gaat daar goed;
Dat 's juist zoo als de tuinbaas doet;
Dat hebt ge flink hem afgekeken:
Wanneer ge met uw kleine hand
Of 't ijzer, in uw hof iets plant,
Dan mag de gieter niet ontbreken.

De gieter, die, voor bloem en blad,
Het kostlijk sterkend vocht bevat,
Moet met zijn regen 't kruid besproeijen;
Dat beurt het slappe stekjen op,
En door den frisschen waterdrop
Besprenkeld, zal het welig groeijen.

Wie 't gieten nalaat, klaagt te laat,
Dat de arbeid hem niet heeft gebaat,
En 't zwakke plantje raakt aan 't kwijnen,
Totdat verschroeid, verlept, verdord,
't Met onkruid uitgetrokken wordt,
En naar den mesthoop moet verdwijnen.

Wie acht op ouder menschen slaat,
En wijzer voorbeeld niet versmaadt,
Het kind ter leering voorgehouën,
Volvrengt, bij alles wat hij doet,
Bij wat hij werkt, het zeker goed -
En de uitkomst zal hem nooit berouwen.

V.D. B.

Gedenk uwen Schepper.

Mijn moeders spinde is vol van brood,
Mijn hof is vol van knoppen;
Nog kleurt het bloed mijn wangen rood,
En doet mij 't harte kloppen.

Mijn hart! zoo lang gij kloppen zult,
En 't lieve licht voelt rijzen,
Moet gij, van liefde en dank vervuld,
Den God uws levens prijzen!

T. K.

De wakkere knaap.

Hoeplen kan ik wonder wel:
'k Hou ook van het kegelspel,
'k Weet den bal te raken:
't Haasje-over op de plaats,
't Vaartje-spelen met de maats
Kan mij best vermaken:
'k Heb een tol, die lang en mooi,
Waar ik hem ook nedergooi,
Draaijen kan en brommen:
'k Ben meermalen, zonder schroom,
In den hoogen perenboom
D'andren voorgeklommen:

Vast van hand en juist van oog,
Kan ik ook met pijl en boog
Schieten als de beste:
In het kort, wat spel men speel,
Ik neem aanstonds daaraan deel.
'k Toon mij nooit de leste.
Maar - hoe graag ik mij vermaak,
Altijd zorg ik, eerst mijn taak
Netjes af te werken.
'k Wed, had ik dit niet gedaan
Voor ik was aan 't spel gegaan,
Elk zou 't aan mij merken.
Neen! had ik mijn pligt verzuimd,
'k Waar bij 't spel niet opgeruimd,
't Zou mij niet vermaken.
En, hoe vlug ik spelen kan,
'k Zal toch daarmee nooit als man
Door de wereld raken.

J. v. L.

Willem en het muisje.

Aardig muisje,
Vrolijk dier!
'k Bid je, kom eens even hier:
Kruip eens in dit traliehuisje!
Daar is spek in overvloed:
Doe uw buikjen eens te goed! -

'Neen, sinjeurtje!
'k Dank je zeer:
Die daar ingaat, keert niet weêr;
'k Zie den val wel aan dat deurtje!
Of ik nog zoo lekker at,
'k Was zoo waarlijk voor de kat!' -

Braaf gesproken,
Jonker muis!
't Is ook bij dien val niet plus:
Gij hebt wijslijk lont geroken!
Dank voor 't lesje! Leer om leer!
'k Snoep mijn leven lang niet meer! -

T. K.

Buurmans-Aaltje.**(Alleenspraak van ELIZE.)**

Des zomers als het hooitijd is,
Dan kon de meester, zegt Papa,
De klok van 't dorp wel stil doen staan
En niemand gaf het leed of schâ;
Want 's morgens als zij achtmaal bromt
En 's middags als ze twalef slaat,
En 's avonds, kwart voor vijven net,
Gaat buurmans-AALTJEN over straat.

t.o. 14

Dan brengt ze brood en koffij heen
Naar 't maaijersvolkjen in de wei,
En naar heur broêrtje, die daar ginds
De schapen rondleidt op de hei;
Dan dribbelt ze als een kievit voort,
Al zweet ze ook nog zoo van haar vracht,
Omdat ze weet, dat ze op het erf
Met ongeduld wordt weêr gewacht.

En houden haar de menschen op,
Dan voegt zij ze altijd vriendlijk toe:
‘t Is hooibouw, 'k heb mijn tijd van doen;
Klein zusje zit zoo lang bij Moê.’
Dan loopt zij op een drafje heen
En knikt een ieder goeden dag;
Het gansche dorp houdt veel van haar
En ieder groet haar met een lach.

Laatst kreeg ik knorren van Mama
Wijl niet mijn taak was afgedaan;
Zij wees me buurmans-AALTJE toen
Als een voorbeeldig kindjen aan;
'k Beloofde voortaan beterschap
En gaf mijn beste Ma een zoen,
En als 'k mijn les nu leeren moet,
Of naatjes aan mijn breikous doen -

Dan werk ik voort met lust en vlijt,
Al duurt het soms ook wel een uur,
En denk maar onder 't werken door
Aan moeders woord en AALTJE-buur,
Die alles afdoet op zijn tijd,
En altoos willig, altoos vlug,
En 't is of ik de les nog hoor:
Verloren tijd komt nooit terug.

V.D. B.

Morgenlied.

Groote Schepper, bron van zegen!
U begroet ons morgenlied.
Wat zou ooit ons hart bewegen,
Deed Uw groote liefde 't niet?
Wat wij hebben, wat wij zijn,
Daaglijksch brood en zonneschijn,
Minnende ouders, siel en leven,
Alles hebt Gij ons gegeven!

Maar de grootste gift van allen
Is uw eigen lieve Zoon,
Al Uw lust en welgevallen,
Deelgenoot van Uwen troon;

Die voor ons op aarde kwam,
Om te lijden als een lam;
Om ook ons den weg te wijzen
Naar des Hemels paradijzen!

‘Laat de kindren tot Mij komen’,
Aldus spraakt gij, lieve Heer!
En wij buigen zonder schromen
Op de knietjes voor u neêr.
Maak ons leerzaam, zacht en stil!
Leer ons wandlen naar Uw wil!
Leer ons zelf, met ziel en zinnen
Boven alles U beminnen!

T. K.

t.o. 19

Het schepnet.

'k Zal met ijver
Uit deez' vijver,
- Lieve JET!
Naar verlangen
Vischjes vangen
In dit net.

'k Zal naar snoeken
Wel niet zoeken,
Mij te sterk.
Spichtige alen
Op te halen
Is mijn werk.

'k Vang ook blijën,
En, bij tijën,
Zelfs een baars.
Vorens mede
Hier ter stede,
Zijn niet schaars.

Zie hen woelen
En krioelen
In den plas.
Maar hun dartlen
En hun spartlen
Stoor ik ras.

Blijf maar kijken!
't Zal u blijken,
Wat ik doe.
Klaar is 't netje;
Kom nu, JETJE!
En zie toe.

J. v. L.

Avondlied.

O Heer, die de eerste en laatste zijt,
U zij ons staamlend lied gewijd,
U loven onze dankgebeden!
Wij roemen juichend Uw genâ!
Gij sloegt ons als een moeder gâ,
Gij kroonde ons met barmhartigheden!

Vergeef onze ongehoorzaamheid,
Aanbidelijke Majesteit!
Doe onzer ziel Uw vrede smaken!
Bescherm onze ouders heel den nacht!
Omring ons met Uwe Engelenwacht!
En doe ons zaam' verfrist ontwaken!

T. K.

Maart.

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
Nog maar een poos kan je ons kwellen en plagen;
Dra zijn je vlagen
Weg met het vuur, dat je houdt aan den haard,
Lastige Maart!

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
'k Zie reeds April, die je volgt in je stappen,
En komt verklappen,
Dat men u moê wordt in velden en gaard,
Leelijke Maart!

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
Meimaand wordt slechts door je spoken te zoeter,
En ze vergoedt er
Wat je ons onthoudt en terughoudt in de aard,
Gierige Maart!

Maart, Maart,
Toch ben je ons waard:
Omdat je zwijgend een wenk in het leven
Aan ons wilt geven,
Wenk, die het kinderhart dankbaar bewaart,
Buijige Maart!

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
Want je leert ons: na het kwaad komt het goede;
't Zeegnen nooit moede,
Schept God de vreugd uit het lijden der aard,
Leorzame Maart!

V.D. B.

Het jongste zusje.

Een kransjen en een kusje
Voor onze jongste zusje!
't Is al voorbeeldig wat zij doet;
Zij is zoo zacht, zij is zoo [zoe];
De lust van moeders leven!
Wij zouden haar niet geven
Voor al des werelds goed!

t.o. 24

Een kusjen en een kransje
Voor onze kleine Jansje!
Wij ouder meisjes, waren wij
Maar altijd even lief als zij,
Wij zouden zoo niet huilen,
Niet morren en niet pruilen,
Maar leefden immer blij!

Het kransje mag verkwijnen,
Het kusje mag verdwijnen,
De liefde die ons hart u wijdt,
O lief klein zusje! leeft altijd.
Dat zult gij wel ontwaren,
Als gij in later jaren
Met ons volwassen zijt!

T. K.

Het blijde Meisje.

Wie is morgen jarig? - Ik!
O! wat ben ik in mijn schik:
Maatje was nooit karig;
En gewis zal 't morgen weêr,
Feest hier zijn ter mijner eer.
Morgen ben ik jarig.

KEETJE en MIETJE zijn genood,
En mijn nichtje BETJE,
Zie, dat geeft, met KLAARTJE en mij,
En de kleine SUZE er bij,
Al een heel saletje.

En dan vinden wij voorwaar,
Even als verleden jaar,
Weêr een déjeuneetje klaar;
Heden wat een pretje!

Wie is morgen jarig? Ik!
O! wat ben ik in mijn schik:
Maatje was nooit karig;
En gewis zal 't morgen weêr,
Feest hier zijn ter mijner eer.
Morgen ben ik jarig.

Maatje zal op chocolaad
Zeker ons tractéren.
En zij geeft er wafels bij:
Ligt nog andre snoeperij,
Wat wij maar begeeren.

Als het smullen heeft gedaan,
Zullen wij aan 't spelen gaan,
Touwtje springen, raadsels raân,
En ons amuséren.

Wie is morgen jarig? Ik!
O! wat ben ik in mijn schik:
Maatje was nooit karig;
En gewis zal 't morgen weêr,
Feest hier zijn ter mijner eer.
Morgen ben ik jarig.

Buiten twijfel zal Papa
Weêr mijn spaarpot vullen.
O! 'k ben zoo nieuwsgierig naar
't Geen Mama, en JAN en KLAAR
Mij toch geven zullen..

'k Hoop, Mama een nieuwen doek,
En broêr JAN een prenteboek.
KLAAR geeft wis een peperkoek;
Hé! wat zal ik smullen.

Wie is morgen jarig? Ik!
O! wat ben ik in mijn schik.
Maatje was nooit karig.
En gewis zal 't morgen weêr.
Feest hier zijn ter mijner eer.
Morgen ben ik jarig.

J. v. L.

Het Onze Vader.

Onuitspreeklijk Opperwezen,
Die voor ons een Vader zijt!
U zij eeuwig lof gewijd,
Eeuwig worde Uw naam geprezen!
Al wat leeft valle U te voet,
Driemaal heilig, driemaal goed!

Kome Uw rijk, o groote Koning!
En geschiede Uw wil alom,
Boven in Uw Heiligdom,
Hier in aller menschen woning,
Tot dit aardsche schaduwdal
Als Uw Hemel worden zal!

Geef ons brood en kracht ten leven,
Gij, die allen nood vervult!
En vergeef ons onze schuld,
Zoo als wij elkaâr vergeven!
Voed ons harte met Uw Geest;
Leer ons lieven allermeest!

Leid ons, magt- en krachteloozen,
Geen verzoeking te gemoet!
Maar beveilig onzen voet,
En verlos ons van den Boozen!
Want U is in eeuwigheid
't Rijk, de Kracht, de Majesteit!

Vouwen wij de handen zamen,
't Is in naam van Uwen Zoon,
Dat wij naadren tot Uw troon,
Dat wij vrolijk zeggen: 'Amen!
Amen! dit, o Hemelheer,
Geeft Gij ons, en - eindloos meer!'

T. K.

De sneeuwman.

Zie zoo, mijn kleine sneeuwman,
Nu ben je kant en klaar;
Maar 'k heb nog wat vergeten,
Een kuifjen op je haar,
En dan dit korte pijpje....
Kom, open nu je mond,
Kijk, PIET, hij staat er heuzig
Of hij er jaren stond.

t.o. 32

En had ik nu een spiegel,
Dan liet ik je er in zien,
En stond je vast beteuterd
Als laatst die kleine MIEN,
Toen zij haar witten boezel
Present kreeg van oom WOUT,
Waaronder nu die koudkleum
Al weêr haar handen houdt.

Nu, 'k moet het eerlijk zeggen,
Je kostte ook wat een vlijt,
Eer wij je zoo ver hadden,
En vrij wat zorg en tijd;
Een viertal blaauwe neuzen,
En koonen, rood als vuur,
Een heelen achtermiddag,
En menig morgenuur!

Als 't nu maar niet gaat dooijen,
Zoo als het is voorspeld
Door MAARTEN van den tuinman,
Die werkt op 't Vinkeveld!
Dat zou regt jammer wezen....
Wat zeg je, bolle PIET?
Dan was ons werk verloren,
En al de moeite om niet.

Een buurman die het hoorde,
Zei: 'KLAAS, versta ik goed,
Vindt gij het zoo verdrietig
Als gij vergeefs wat doet,
Dan loont ge ook al de moeite,
Die aan u wordt gedaan
Door ouders en door meesters,
Van dezen dag af aan.'

V.D. B.

De Bij en de Paardenvlieg.

Eene fabel.

Een paardenvlieg, een lanterfant,
Die rondvloog over 't land,
Bleef bij de korf der bijen staan,
En zag haar arbeid aan.

'Hm!' riep hij, 'werken zie ik graag,
Maar niet zoo bijster traag,
En niet zoo stijf als jijluif doet:
Ik hoû wel van wat spoed!

Wat bergt en boent gij dan toch wel
Zoo lang in elke cel?
Waartoe dat nutteloos gezwoeg?
't Is immers mooi genoeg!

In d' eigen, kostelijken tijd,
Dien gij zoo dwaas verslijt,
Vloogt gij, belaân met nieuwe buit,
Wel tienmaal in en uit!'....

Een bijtje sprak bedaard weêrom:
“Abuisjes, meester Brom!
Dat slordig haasten is precies
Het grootste tijdverlies.

Maar wie zich vroeg aan orde went,
En maat en regel kent,
Heeft d' arbeid, die hem later wacht,
Alreeds ter helft volbragt!”

T. K.

Paardje-spelen.

Voort mijn bruin!
Voort mijn bruin!
In den stap!
Rij nu knap,
- 't Is geen grap -
Door den tuin.
Stil wat, paard!
Wees bedaard,
Of 't bekomt u slecht.

Voort mijn beest!
Voort mijn beest!
Op een draf
't Bergjen af! -
- 't Hondgeblaf
Niet gevreesd.
't Spreekwoord zegt
Wel te regt:
Blaffers bijten niet.

Voort mijn paard!
Voort mijn paard!
In galop!
Hou den kop
Meer regt op,
Naar den aard.
Deze laan
In gegaan.
Neen, nog niet naar huis.

Voort mijn knol!
Voort mijn knol!
Nog een rid.
Laat uw bit
Als het zit. -
- Niet zoo dol,
Of gij zult
Door uw schuld,
Krijgen met den zweep.

Nu naar stal!
Nu naar stal!
Gij vindt daar
't Voeder klaar.
Ja voorwaar,
't Wacht u al.
Eet met lust,
Neem uw rust.
Rust is arbeids loon.

J. v. L.

De twee kreeften.*Eene fabel.*

‘Is dat scharren met je scheenen!’
Riep een kreeft zijn broeder toe:
‘t Zien alleenig maakt me moê.
Loop toch regter op je beenen!’ -
“Met plezier,” zeî de andre toen,
“Als je 't mij maar vóór wilt doen!”

Laat ons geen gebreken laken,
Waar wij zelf aan schuldig staan!
't Zal met de andren beter gaan,
Als wij 't eerst maar beter maken:
Allernuttigst is een les,
Maar één voorbeeld geldt er zes!

T. K.

t.o. 41

Jetjes duifje.***Eene vertelling.***

JETJE had een aardig duifje,
Bruin van veêren, wit van nek,
Met een omgebogen kuifje
En een kleenen, spitsen bek.

In het dorpje was geen mooier,
Al zeî pogchend blonde PIET,
't Jongste zoontje van den looier:
'Voor mijn doffer ruil ik 't niet.'

't Was de lust, de vreugd van JETJE,
Zij verzorgde 't diertje trouw;
Naauwlijks rees zij uit haar bedje
Of ze stond al voor zijn kouw,

En ze gaf het water, wikken,
Versch gedroogd en helder zand,
Lekker hennepzaad te pikken,
Of wat boekweit uit haar hand;

Zette 't deurtje voor haar open,
's Avonds zorgvol digt gedaan,
Dat geen wezels haar beslopen
En geen kat kon binnengaan;

En dan deed de duif haar toertje,
Maar vloog dra weêr op haar toe,
En streek neder op haar schoêrtje
Onder vrolijk: 'roekeroe,'

Dat ons JETJE als 'goeden morgen'
Van haar beestje tegenklonk,
Of als: 'dankje voor je zorgen,
Dat uw handje me eten schonk.'

Nooit, wat ze over had geslagen,
Nooit verzuimde zij dien pligt,
En tot zelfs bij winterdagen,
Viel die taak haar hartje ligt.

Maar eens op een zomermorgen
Zou ze tijdig gaan naar stad,
Waarheen Tante VAN DER SORGEN
Haar al lang genoodigd had.

't Mooije rijtuig ingevlogen,
Dacht zij enkel aan 't plêzier,
En van blijdschap opgetogen,
Ach, vergat ze 't lieve dier!

En eerst d' andren dag kwam 't even
Bij 't naar huis gaan in haar op,
Welk een fout ze had bedreven,
En haar hartje ging: 'klop, klop.'

Al haar pret was nu verdwenen,
Heel de togt als niet geschied;
O ze had wel willen weenen,
Maar ze durfde om vader niet.

En hoe meer ze 't huis genaakte,
Ging haar 't hartje luider slaan,
Schoon zij altijd sterker haakte,
Dat maar 't rijtuig stil zou staan.

Thuis vertoefde zij geen ziertje
Met te snellen naar den hof,
Waar 't gezicht van 't arme diertje
Haar in 't diepst van 't hartje trof.

Bitter greep het zelfverwijten:
‘t Is mijn eigen schuld’ haar aan,
En zij liet niet af van 't krijten:
‘Ach, ik heb een moord begaan!’

Vruchtloos gaf ze kusje op kusje
Aan het duifjen in haar druk,
Vruchtloos troostte ook haar heur zusje
Met haar: 't is een ongeluk.'

Aan het klagen was geen ende,
Aan het schreijen evenmin;
Als ze 't oog naar 't beestje wendde,
Nam het telkens weêr begin.

Tot haar vader, die intusschen
Had gehoord van 's duifjes dood,
Eerst haar droefheid zocht te sussen,
Maar toch met dit woord besloot:

't Leed uit eigen schuld geboren,
Kost ons altoos 't meest verdriet;
't Goed, door plichtverzuim verloren,
Dat hergeeft ons 't leven niet.'

V.D. B.

De Kikvorsch en het Baarsje.

Een kikvorsch, die ter naauwernood
 Zijn schorre stem ontving,
 Stak fier zijn blaaskaak uit de sloot,
 En trok er op zijn zing.
 Hij kwekkerde, tot ieders schrik,
 Van kwikkwakkwik en rikkikkik,
 En schold elk vischje, dat er zwom,
 Voor akelig en stom.

Daar sprak een baarsjen uit den plasch:
 ‘Vriend Spotgraag! gij hadt regt,
 Als elke stem een voorregt was,
 Al klonk zij nog zoo slecht;
 Maar wie u aanhoort, zegt gewis,
 Dat needrig zwijgen beter is
 Dan al dat luid en laf gesnap!...
 Ik wensch je beterschap.’

T. K.

De zwaluw.

Zwaluw met uw bonte veêren,
O wat leven heb je niet!
Zeker ken je geen verdriet;
Als je langs de vaart gaat scheren,
Door je wijkjes voortgetild,
Doe je wat je 't liefste wilt:
Niemand die u 't minst doet vreezen,
Niemand die u dwingen mag;
O het moet regt prettig wezen
Vrij te zijn zoo dag aan dag!

Laat mijn vlugt u niet bedriegen,
Meestal, knaap, misleidt de schijn;
Wat ge u inbeeldt is niet mijn;
Fladdrend vang ik mugjes, vliegen,
En insekten telken reis;
Voor mijn jongen is het spijs.
Als ge mij zoo rond ziet zweven,
Werk ik aan mijn dagtaak blij:
Arbeid is de wet van 't leven;
God schiep daarvan niemand vrij.

V.D. B.

Een aardig ventje.

Daar ging eens een ventjen al over de straat,
En hij droeg op zijn borst een ruiker.
Hij had er een hoedje van chocolaad,
En zijn haar was gespoten suiker.
En zijn wangen die waren van appelmoes,
Zijn lippen morellen, zijn neus een soes,
Elke tand een pepermentje,
Zijn oogen sucaden, in ijs gevat.
O! wat een aardig ventje was dat,
O! wat een aardig ventje.

Wel kinderen! was 't niet de pijn waard,
Dat ventjen eens op te gaan zoeken?
Zijn hals was een abrikozentaart,
Zijn armen twee deventerkoeken.
En halletjes waren zijn handjes zoo fraai,
En hij liep op twee beenen van taai taai.
Voorzeker ik wed om een centje,
Je mogt er om loopen door dorp of stad,
Nooit zag je zoôn aardig ventjen als dat,
Nooit zag je zoôn aardig ventje.

Hij wandelde voort op zijn dooie gemak,
Al met bijzondere gratie:
Hij droeg een rokje van wafelgebak,
Met knopen van speculatie.
Zijn schoenen die waren van witten drop,
En er blonken zwarte knoopjes op,

En elke knoop was een krentje.
'k Wou, ik zijn adres maar geweten had,
Want nooit zag ik aardiger ventje dan dat,
Neen, nooit zag ik aardiger ventje.

J. V. L.

Kippetjes voeren.

Hennetje, hennetje, klokkerdeklok!
Spring als je blijft uit je donker hok,
En laat er je kiekentjes dansen!
Daar komt MARIE met haar zusjelief aan:
Zij heeft er haar schortje vol haver gelaân:
Wat zal ze je lekker doen schransen!

t.o. 52

Wees voor dien nijdigen *Turk* niet bang:
't Baat niet, al broemt hij nog eens zoo lang,
Hij kan niet los van zijn keten....
Kijk, hoe ze draven in vollen galop!
Wat pikken ze gretig de korreltjes op!
Ik wensch jeluî smaaklijk eten.

Het hennetje knikt ereis tegen MARIE;
De kuikentjes kakelen: 'kiekerekie!'
Wat of ze toch willen zeggen?
Ze zeggen: 'MARIETJE, we danken je zeer!
Je krijgt, als we groot zijn, je haver wel weêr:
Dan zullen wij eijertjes leggen!'

T. K.

Het vischje.

't Vischje dartelt in het riet,
Duikelt langs de groene zoomen,
Waar de visscher is gekomen,
En zijn sprongen stil bespiedt.
Zie, daar laat hij 't lokaas zakken
Aan zijn lange hengeloê;
Vischje, wacht! hij wil u pakken,
Wees voorzichtig, bijt niet toe!

Maar het vischje schijnt verblind,
't Springt om 't lokaas heen en weder,
Trekt het koordje telkens neder....
'k Vrees, het smaak in 't wormpje vindt.
't Dobbertje wordt sterk bewogen,
Kijk!... 't verdwijnt geheel voor 't oog;
't Vischje is door den schijn bedrogen....
Flap! daar ligt het op het droog.

Vischje! 't spartlen komt te laat;
Weg is thans uw zoete vrijheid;
Droefheid volgt die korte blijheid:
Waarom goeden raad versmaad?
Waarom 't lokaas niet gelaten
Aan dien angel, loos vermomd?
Zie nu, want geen klagt kan baten,
Wat van eigenwijsheid komt!

V.D. B.

Het zieke Knaapje.

Eens woonde er in een naauwe straat
Een knaapje, zwak en teêr:
Hij lag er met verbleekt gelaat
Op 't eenzaam ziekbed neêr.
Hij lag er sedert jaar en dag,
Waar in hij zon- noch maanlicht zag;
En toch, bij al zijn zielsverdriet,
Hij klaagde of morde niet.

Maar eindelijk, op een zomernacht,
Sloot hij de handjes zaam',
En fluisterde zoo smeekend zacht
Zijns Heilands dierbren naam.
Hij bad zoo vurig en zoo lang:
'Och Heer! nu wordt mij al te bang:
Och Heere JEZUS! kan het zijn,
Verlos mij uit mijn pijn!'

En toen de moeder 's morgens kwam,
En riep en nogmaals riep,
Daar lag het lief onnoozel lam
Zoo roerloos of hij sliep.
Maar ijskoud was zijn aangezigt,
Zijn vriendlijke oogjes bleven digt,
Zijn lipjes waren blaauw als lood....
Het arme kind was dood.

Toen vlocht men hem uit rozenblaân
Een kransjen om het hair;
En deed hem sneeuw wit linnen aan,
En lê hem op de baar.
Toen droeg men, onder luid geweën,
Het lijkje naar het kerkhof heen;
En liet het neêr in 't donker graf,
En sloot den kelder af.

Maar vrolijk steeg, ter zelfder stond,
Zijn zieltje naar omhoog,
Totdat het dáár den Heiland vond,
En in Zijne armen vloog.
Nu leeft en zweeft het voor Gods troon,
En zingt er op verrukten toon,
En speelt er in der zaalgen rij,
Een Engeltjen als zij!

Wie deelen wil in 't heilgenot,
Waartoe hem God verhief,
Die zij gehoorzaam aan zijn God,
En hebbe JEZUS lief!
De Heer was eenmaal ook een kind:
Hij is de beste Kindervrind,
En wie Hem mint op kinderwijs,
Dien geeft Hij 't Paradijs!

T. K.

Raadsel.

Het woord, u heden voorgesteld,
Wordt met *vier* letteren gespeld:
't Beteekent iets, dat daaglijks keert,
En dat gij vast niet graag ontbeert.
1, 2, is doorgaans 't eerste woord
Dat ge uit den mond van kind'ren hoort.
4 kan, al heeft het weinig schijn,
Ofschoon 't alleen is, *vijftig* zijn;

Daar 1, wat wonderlijk geval,
Kan gelden voor een *duizendtal*.
'k Beklaag hem zeer, die 4, 2, 1,
Geworden is aan arm of been.
Hebt gij in 't hengelen plezier,
Dan kent gij zeker 2, 3, 4.
Zijt ge 1, 2, 4, dan zijt gij mal.
Raadt gij 2, 4, dan raadt gij 't al.

J. v. L.

De zoete pop.

Wat zeg je van mijn poppetje,
Mijn allerliefste NEELTJE?
Is dat geen aardig koppetje,
Geen engelachtig beeldje?
Al zijn hare armpjes nog wat schraal,
Zij heeft twee lipjes als koraal,
Twee oogjes als juweelen,
En voetjes - om te steelen!

Haar kleeft geen enkel vlakjen aan;
Kastanje zijn haar lokjes;
Zij heeft een rood rood jakjen aan,
En hagelwitte rokjes;
Zij heeft een blaauwbont schortje voor,
Een belletjen in ieder oor,
En van haar zondagscentjes
Koop ik ze een boek met prentjes.

Want leeren moet ze! En tot haar eer
Mag ik het wel vertellen,
Haar wil is goed en 't vlot haar zeer:
Gij moest haar hooren spellen!
Ik heb haar nu van kermis af,
Toen Moê haar ten geschenke gaf,
Maar 'k wacht van 't lieve wichtje
Nog 't eerste zuur gezigtje!

En heb ik somtijds kwaad gedaan,
Haar oogjes doen het lezen,
En 't schijnt op haar gelaat te staan:
'Hoe kan je toch zoo wezen!'
Welnu, wat dunkt u, NEELTJE-lief,
Van zulk een zoete hartedief?
Onthouden wij het zamen:
Geen pop moet ons beschamen!

T. K.

Aan Jantje Pedant.

Gij, die u zelv' zoo wijs gelooft,
Ei, let eens op die korenschoven!
De volle halm buigt needrig 't hoofd;
De leêge, steekt het trotsch naar boven.

T. K.

EINDE.

Oplossing

van het RAADSEL op bladzijde 60 en 61,
MAAL.